

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς κατασχόν εις τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερηθείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΦΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:
Ἐτησίᾳ . . . ὄρ. 8,—	Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50
Τετμήνης . . . 2,50	Τετμήνης > > 3,—
ἂν συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	
Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος	

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 8 Σεπτεμβρίου 1907

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς λπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν.
Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 41

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΤΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. ΗΑΜΒΑΥ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Τοσουλάκη.—
Τὸν βάζουν εἰς τὸ σχολεῖον.

Διὰ τὴν ἀποζημιώσιν διὰ τὸ μικρὸν τοῦ ἀνάστημα, ἡ Φύσις ἐπροίκισεν ἐκεῖνο τὸ παιδάκι μὲ τὰ σπανιώτερα χαρίσματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδιάς.

Ὁ καλὸς μας ὁ Φλοτέρας εἶχε γίνῃ ὁ πιστὸς τοῦ σύντροφος εἰς τὰ παιγνίδια, κ' ἐγένετο δέκα κομμάτια διὰ τὴν εὐχαριστήσιν καὶ τὴν παραμικροτέραν τοῦ φαντασι-οπληξίαν. Μίαν ἡμέραν ὅμως τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ λοχία ἔμεινε... κόκκαλο!

Ὁ Τοσουλάκης, ποῦ ἔμπαινε τότε στὰ ἑπτὰ χρονάκια του, μόλις ἔφθανεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὑποδήματος τοῦ πατέρα του.

Μίαν ἡμέραν, οἱ δύο καλοὶ φίλοι, ἐπεριπατοῦσαν γύρω εἰς τὴν στέρναν, ποῦ ἦτο κτισμένη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου, ὅταν τὸ παιδάκι ἐφώνησεν ἔξαφνα:

— Θέλω νὰ πάω περίπατο μὲ τὴν βάρκα! . . . θέλω νὰ πάω μὲ τὴν βάρκα!

— Μὲ τὴν βάρκα, ἐπανέλαβεν ὁ λοχίας' εὐκολο πρᾶγμα νὰ τὸ λές, δὲν βλέπω ὅμως πῶς...

— Πῶς; νά! νὰ μοῦ κάνης ἐσὺ μιά βάρκα!

— Μὲ τί; Μήπως μ' αὐτὸ τὸ καρυδότσουφλο;

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά πῶς δὲν γίνεται, γιατί θὰ ἦτανε παραπολύ μικρὴ, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης κ' ἐστυλώθη καλά στὰ πόδια του. — Ἐγὼ ἤρα κάτι καλλίτερο.

— Τί ἤρας; λέγε λοιπόν!

— Δὲν βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνες τὲς μεγάλας νεροκολοκύθες; Δὲν σοῦ

φαίνεται πῶς θὰ μπορέσης νὰ μοῦ κἀνῃς μιά βάρκα μὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτέ; — Ἐγχεῖς δίκαιο, λαμπρὰ ἰδέα! Καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πῶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ κατεβῇ στὴ γέριχὴ τὴν ξεροκολοκύθα μου! . . . Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μᾶς περάσῃ ὄλους στὴν ἐξυπνάδα...

Καί, καθὼς ἐπήγγαινε πρὸς τὴν νεροκολοκυθιά, ἐπρόσθεσε:

— Βέβαια, τὸ βλέπω κ' ἐγώ, χρυσὸ μου ἀγόρι, πῶς θὰ πᾶς μὲ τὴν βάρκα. Ἐννοία σου, μὴν ἀνησυχήσῃς, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς. . .

«Πῶς; Ἐγὼ νὰ πάω μαθητὴς εἰς τὸ σχολεῖον;...»
(Σελ. 322, στ. β'.)

Ἐτραβήξῃς τότε τὴν σπάθα τοῦ ὀλοχίας, κ' ἔσχισε δυὸ στὴ μέση μιά μεγάλη καὶ ὠραία νεροκολοκύθα, καὶ τὴν ἄδειασε ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς σπόρους της. Ἐπέστρεψεν ἔπειτὰ εἰς τὴν στέρναν κ' ἔρριψε μέσα στὸ νερὸ τὰ αὐτοσχέδια βαρκάκια του, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ σαλεύουν μὲ πολλὴν χάριν εἰς τὴν ἐπιφανείαν. Ὁ Τοσουλάκης ἔκαμε τὴν ἀποφασίαν κ' ἐμόδηκε μέσα εἰς τὸ ἕνα, καὶ

ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια του παλαμάκια, κ' ἐφώνησε κατενθουσιασμένος:

— Εὐγὲ σου! εὐγὲ σου! ὦ! τί ὠρατὰ παιγνιδάκια!

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἔλα ἐπήγγαινε θαυμάσια. Ἐφυσούσε ἑλαφρὸ ἀεράκι, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ λοχαγοῦ εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσῃ διὰ μίαν ὥραν τὰ θέλγητρα τῶν θαλασσιῶν ταξειδίων. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ μικρὸς τύραννος ἠθέλησε κ' ἄλλα καραβάκια, κ' ἔτσι ὀλόκληρος στολισμένος ἀπὸ καραβάκια ἀρμένιζε μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ὕδατα τῆς στέρνας.

Τὴν τρίτην ἡμέραν δὲν ἐφυσούσε ἄνεμος, καὶ τὸ παιδάκι ἤρχισε ν' ἀδημονῇ τόσο, ὥστε ἐπὶ τέλους ὁ Φλοτέρας, πάντοτε ἐφευρετικὸς, ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀπουσιάζοντα ἄνεμον μ' ἕνα μεγάλο φουσερό, ποῦ ἐπήρην ἀπὸ ἕνα γύφτικο.

Πονατισμένος εἰς τὴν ἄκραν τῆς στέρνας, τὰ ἐκατάφερε, μ' ἐκεῖνο τὸ φουσερό, νὰ ἑαμολῶ μικροσκοπικὰς τρικυμίας καὶ θυέλλας ἐναντίον τοῦ μικροῦ στόλου.

Τὸ ἀγοράκι ἐγελοῦσε μὲ δὴλν του τὴν καρδιά, καὶ ὁ λοχίας, ποῦ ἄλλο δὲν ἐζητοῦσε, παρὰ νὰ τὸ κάμνῃ νὰ γελά, ἐπήγγαινε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Αὐτὰ τὰ παιγνίδια ἐβάσταξαν ὄλο τὸ καλοκαίρι' ἐπὶ τέλους ὅμως οἱ γονεῖς τοῦ Τοσουλάκη ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βάλουν εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶχαν τὴν ἐλπίδα

νὰ τὸν κάμουν ἱκανὸν ν' ἀντισταθμίξῃ τὸ μικρὸν τοῦ ἀνάστημα μὲ μεγάλην παιδείαν καὶ μὲ πολλὰς γνώσεις.

— Γιέ μου, τοῦ εἶπεν ἕνα πρωτὸ ὀλοχαγός' τώρα πιά εἶσαι μεγάλο ἀγόρι καὶ ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ ὠφελήθῃς ἀπὸ τὰ μαθήματα ποῦ θὰ σοῦ δώσουν οἱ διδάσκαλοι σου. Ἀπεφασίσαμεν λοιπόν νὰ σε κατατάξωμεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἐλλογιμωτάτου Διοσχορᾶ.

εύρισκαν έργασίαν εἰς ἄλλην συνοικίαν, μακρὰν ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἕως τώρα, ἄλλοι ἐβλεπαν τὴν οἰκογένειάν των ν' αὐξάνη, ἄλλοι νὰ ἐλαττωταῖ. . . Καὶ ἔσπευδαν νὰλλάξουν σπίτι, διὰ νὰ εὐρουν τὸ συμφωνότερον πρὸς τοὺς πόρους των καὶ τὰς ἀνάγκας των. Τὸ ἔθιμον λοιπὸν τῆς μετοικεσίας, εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, ἀλλ' ἀπὸ ἀνάγκην. Ἦτο πρῶτον τῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκετο τότε ἡ πόλις. Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἐγενικεύετο. Καὶ ἦλθεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ περισσότεροὶ μετοικοῦσαν κατ' ἔπος, ἐξ ἀπλῆς μιμνήσεως ἢ συνηθείας, χωρὶς σπουδαῖον πάντοτε λόγον, χωρὶς ἀνάγκην προφανή.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ ἔθιμον ἤρχισε νὰ παρακμάζη. Τώρα μετοικοῦν ἀσυγκρίτως ὀλιγώτεροι παρὰ ἄλλοτε, μολοντί ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηναίων κῆξήθη σημαντικῶς. Καὶ αὐτὸ θὰ φαίνεται περιέργον, καὶ ὁμῶς εἶνε φυσικόν. Διότι μετεβλήθησαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι καὶ αἱ πρῶται συνθήκαι. Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἐπὶλυδας ἀπέκτησαν περιουσίαν καὶ τώρα ἔχουν τὸ μέγαρον των ἢ τὸ σπιτάκι των, ἰδιόκτητον. Ἄλλοι ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν μὲ χρήματα, καὶ ἡ πρώτη των δουλειὰ εἶνε νὰγοράσουν σπίτι. Προάδουσεν ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ νέα σπιτία κτίζονται κάπως ἀνθρωπινώτερα, ἢ ἀνακαινίζονται τὰ παλαιά, ὥστε νὰ εἶνε κατοικήσιμα χωρὶς μεγάλα παράπονα. Ἐπειτα διεδόθη καὶ ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε ἀνοησία νὰλλάξῃ κανεὶς σπίτι χωρὶς ἀνάγκην. . . Οὕτω σήμερον, ὑπάρχουν κλειστά οἰκογένεια αἱ ὁποῖαι μένουσιν εἰς τὸ ἴδιον σπίτι πέντε καὶ ἕξ χρόνια, ἐνῶ πρὸ εἰκοσαετίας ἔξαρνα, αἱ οἰκογένεια αὐταὶ ἦσαν σπανιώταται ἐξαιρέσεις.

Οἱ μόνοι ποὺ δυσχεραστοῦνται μὲ αὐτὴν τὴν μεταβολήν, εἶνε οἱ κουβαληταί, καρραγωγεῖς καὶ ἀγροφόροι. Φέτος οἱ καϊμένοι εἶχαν κισάτια. Τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν, καὶ μ' ἐπερνούκλωσαν δέκα, εἴκοσι, νομίζοντες ὅτι ζητῶ κάρρο καὶ παρακαλοῦντες νὰ τοὺς προτιμῆσω. Ἄλλην φοράν, διὰ νὰ εὐρη κανεὶς κάρρο αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγκαζάρῃ πρὸ μῆος ἐβδομάδος. Ἀλλὰ ξεῦρετε τί ἔκαμαν φέτος οἱ κουβαληταὶ διὰ νὰ εὐρουν τὸ ἰσοζύγιον; Ἐξήτουσαν διπλάσια καὶ τριπλάσια κουβαλιστικά. Καὶ ὅσοι ἐκουδάλησαν... ἐκαλοπέρασαν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κόψε πέρον καὶ καλλίτερα.

Ὁμίλει ὡς νὰ σὲ ἤκουεν ὁ Θεός, προσεύχου ὡς νὰ σὲ ἤκουαν οἱ ἄνθρωποι.

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

Τὶ ζῶη χαρισάμενη, διὰ τὸν ποντικάρου καὶ διὰ τὸ ἐλεφαντάκι, τώρα ποῦ εἶχε γίνῃ ἡ ἐπιθυμία των.

Καὶ ὁμῶς ἐκείνη ἡ εὐτυχία δὲν ἐβάσταζε πολὺν καιρὸν.

Τὸ ἐλεφαντάκι ἄρχισε νὰ στενοχωριεῖται μὲ τὴν προβοσκιδούλα του, τώρα, ποῦ ἦτανε τόσο-δὰ μικρούλιχο, δὲν τοῦ ἐχρησίμευε σὲ τίποτε ἐκείνη ἡ μυτᾶρα ποῦ ἦτανε πιά μακρὰ ἀπὸ ὅλο τὸ κορμί του.

— Τί νὰ τὴν κάμω τώρα; ἔλεγε. — Θέλω νὰ δαγκάσω κανένα νόστιμο χορταράκι, καὶ αὐτὴ μ' ἐμποδίζει. Πρῶτα, ἔταν ἤμιον μεγάλας, τὴν ἀπλώνα κ' ἐκοβα μ' αὐτὴ μίαν ἀγκαλιά χόρτα καὶ κλαδιά μὲ φύλλα, καὶ τὰ ἔφερνα εἰς τὸ στόμα μου. Τώρα,

«Καλημέρα σας! καλημέρα σας!...» (Σελ. 324, στ. γ')

ἡ εὐγενία της, δὲν ἔχει πιά δύναμι οὔτε ἓνα φυλλαράκι νὰ κόψῃ. . .

Μὰ καὶ ὁ ποντικάρου ἦτανε γολιασμένος μὲ τὴν οὐράκιλα του, ποῦ εἶχε μεγαλώσῃ καὶ χοντρήνῃ ἀναλόγως μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀφεντικοῦ της! Ἐπιγαινε νὰ περπατήσῃ, καὶ ὁ οὐρὰ ἐσερνότανε ἀπὸ πίσω του σὰν χοντρὸ παλαμάρι τοῦ καραβιοῦ. Ἀμα τὴν ἐκουνοῦσε, ἐσήκωνε τὴν σκόνη τοῦ δρόμου, σὰν νὰ ἦτανε αὐτοκίνητο. Μὰ φορά μάλιστα, ὁ κύριος Τίγρης, ποῦ μοιάζει μὲ μεγάλη-μεγάλη γάτα, τοῦ τὴν ἔρπαζε μὲ τὰ δόντια του ἀπὸ τὴν ἄκραν, καὶ ὁ καϊμένος ὁ Ποντικάρου, γὰ νὰ γλυτώσῃ, ἄφησε τὴν ἄκρα τῆς στὸ στόμα τοῦ κακοῦ κυρίου Τίγρη. . .

Καὶ δὲν ἦτανε αὐτὸ μονάχα. Ὁ ποντικάρου, μὲ τὸ μεγάλο ἀνάστημά του, δὲν ἤμποροῦσε πιά νὰ τρυπώσῃ μέσα στὲς χαραματίδες τῶν τοίχων, ἐκεῖ ποῦ ἄλλατε εὕρισκε τοὺς ἀδελ-

φούς του καὶ τοὺς συντρόφους του κ' ἐπαίξε μαζί τους. Τώρα, ἄμα τοὺς ἀπαντοῦσε καμμιά φορά στὸ δρόμο, αὐτοὶ, κατατρομαγμένοι, ἔτρεχαν νὰ τρυπώσουν καὶ νὰ χωθοῦν στὴν πρώτη τρυπίτσα ποῦ εὕρισκαν, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν ὅτι ἐκείνο τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ ζῷον ἦτανε ποντικακί.

Μὰ καὶ τὸ ἐλεφαντάκι ἔκαμνε, εἰτι μποροῦσε γὰ νὰ γυρίσουν καὶ νὰ τὸ ἴδωσιν τὰ ἀδελφιά του, καὶ δὲν τὸ κατόρθωνε. Ἀμα τὰ ἐβλεπε νὰ ἔρχωνται, ἄρχιζε ἀπὸ μακρὰ τὲς χαιρετούρες:

— Καλημέρα σας! καλημέρα σας!... τί κάνετε...καλά;

Οἱ μεγάλοι ὁμῶς οἱ ἐλέφαντες, ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ ὕψος των, ἔρριχναν καμμιά ἀκατάδεκτη ματιά σ' ἐκείνο τὸ εὐγενικὸ ζῷάκι, καὶ ἐτραβοῦσαν τὸν δρόμον των, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσουν, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσουν!

Καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ ἐλεφαντάκι ἄρχιζε τὰ κλάμματα, μὲ τὴν ἀκαταδεξίαν των. Ἀλλὰ ποῖος ν' ἀκούσῃ τὴν φωνούλα του;

(Ἔπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἡ πρότασις τοῦ Γιάγκου ἔγινε δεκτὴ.

Τὰ Δίδυμα καὶ αὐτὸς, ὄρθιοι εἰς γραμμὴν μετώπου, ἤρχισαν νὰ τουφεκίζουν μὲ φαιδρότατον ζῆλον.

Μετ' ὀλίγον τὸ κρῦσταλλον μετεμορφώθη εἰς κρῦσταλλο, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἐνωσις τῶν ἀναριθμητῶν μικρῶν ὀπῶν, ποῦ ἀνοίγαν αὐ ἐσφαιρα, θὰ ἐσχημάτιζεν εἰς αὐτὸ ἀνοήγημα ἄρκετὰ μεγάλο, ὅταν ἔξαφνα ὁ κ. Ζουανί, ὅστις κατεγίνετο ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ ἐμπρόσθιον κρῦσταλλον κανὲν κρυμμένον ἐλατήριον, μὲ τὸ ὁποῖον ἴσως θ' ἀνοίγοκλειεν ἐκείνη ἡ πλευρὰ τοῦ βαγονίου των, ἐφώναζε δυνατὰ:

— ὦ! ἐλάτε νὰ δῆτε ἓνα ἀμαξάκι, τί περίεργα ποῦ εἶνε ζευγμένο! Ἔως τώρα ἔχομεν καὶ ἡμεῖς καθάλλικε τοὺς ζέβρους, οἱ Βά-Τοάνοι πηγαίνουν ἐριπτοὶ ἐπάνω εἰς στρουθοκαμήλους μὲ κόκκινες οὐρές, — αὐτὸ ὁμῶς τὰ ξεπερνᾷ ὅλα!

Ὅλοι ἔστρεψαν νὰ ἴδωσιν, κ' ἐβλεπαν νὰ πλησιάζῃ ἓνα κομψὸν ἀμαξάκι, χαμηλόν, ἐντελῶς λευκὸν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς εἰς τὴν πέτσινην καπόταν του, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζε μὲ βικτωριαν, ἀλλὰ χωρὶς τὸ ἐδάλιον τοῦ ἡνιόχου ἐμπρός, κ' ἐσύρετο ἀπὸ ἕξ γαζέλλας ἢ ἀντιλό-

πας, ποῦ ἦσαν ζευγμένοι δύο-δύο. Ἦσαν δὲ τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπὸ τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται γκρισούκ, καὶ εἶχαν τὸ ἀνάστημα μεγάλῃς κατοίκας καὶ χρώμα κόκκινο σὰν τὴν φωτιά. Ἰαία καὶ μωτερά κέρατα ἐστῆλξαν τὰ λεπτοκαμωμένα κεφάλια των.

Ἔως τώρα ἡ Ἀφρική εἶχε παρούσασα εἰς τὸν Γιάγκον καὶ τοὺς συντρόφους του θεάματα τρομερὰ ἢ φανταστικά, ἀλλὰ ποτὲ τῶσον χαριτωμένους ἐμφανίσαις.

Ὅλων τὰ χέρια ἐκροτάλισαν ἐπάνω εἰς τὸ κρῦσταλλον, σὰν νὰ ἦτο τύμπανον, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἐκλύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ ἡνιόχου, ὅστις ὠδηγοῦσεν ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι. Τὸ μέσον αὐτὸ ἐπέτυχεν' αἱ ἀντιλόποι ἐβράδυναν τὸ βῆμα καὶ τέλος ἐστάθησαν. Ἐνα ἀραπόπουλο, ποῦ ἐφοροῦσε μόνον ἓνα μακρὸν χιτῶνα ἀπὸ ἄσπρο πανί, ἐπήδησε κάτω καὶ ἤνοιξε μίαν ὑμπρέλλαν μὲ πολὺ μακρὸν μπαστοῦνι, καμωμένην ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλου.

Ἀμέσως μία νέα κατέβη ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸ ἀκίνητον αὐτοκίνητον τὸ πρόσωπόν της—θαυμάσιος ὠραῖον πρόσωπον, μὲ θαμβωτικὴν λευκότητα ἐπιδερμίδος, ἐλαφρὰ ρόδινον εἰς τὰς παρειάς. Ἡ λευκότης του ἦτο ἀκόμη περισσότερο ἀξιοθαύμαστος εἰς ἐκεῖνο τὸ κλίμα, ὅπου ὁ ἥλιος κάμνει μαυρόχρυσα τὰ πρόσωπα καὶ ἐνδύει τὰ ἄνθη μὲ χρώματα λαμπρὰ καὶ κτυπητὰ, πλουσιώτερα, ἀλλ' ὀλιγώτερον εὐμορφα καὶ γλυκὰ παρὰ τὰ ἄνθη τῶν εὐκραῶν κλιμάτων, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ χιονώδης λευκότης, τὸ ὠχροκόχινον καὶ τὸ ἀπαλορρόδινον χρῶμα, τὰ ὁποῖα νομίζεις ὅτι εἶνε πάντοτε εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ σβύσουν μὲ τὰς θαπείας τοῦ ἀνέμου. . .

Τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ προσώπου ἐκείνης τῆς νέας ἐκίνησε τὴν ἐκπλήξιν, ὅπως θὰ τὴν ἐκινούσεν ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς ἄνθους ἐδελβαῖς μὲ τὰ ἄσπιλα λευκὰ ἀνθοφύλλα του, εἰς τὴν κλίσειν τοῦ δρόμου ἐκεῖνου τῆς Ροδεσίας.

Εἰς τὸ ἀμάξι ἔμεινε καθημένη μία κυρία πενήντα περίπου ἐτῶν, μὲ ἀπλούστατον φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο πικέ, ἡ μισθωτὴ συνοδὸς τῆς κομψῆς ἀγνώστου, βέβαια.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐφοροῦσε κατὰλευκα, μὲ ἰδιόρρυθμον ἀλλὰ γοητευτικὴν κομψότητα.

Τὸ στρουγγυλὸ καπέλλο της, πολὺ χαμηλοῦ σχήματος, μὲ πλατεῖς κατεβαστοὺς γύρους, ἦτο ὀλόκληρον σκεπασμένον μὲ λευκὰ πτερὰ στρουθοκαμήλου τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζαν γύρω εἰς τὸ πρόσωπόν της σὰν φωτιστέφανον ἀπὸ λεπτὰ χνοῶδη πούπουλα, ποῦ ἔφεψαν καὶ ἀνεκατεύοντο μὲ τὰ μαῦρά της μαλλιά, ποῦ ἦσαν ὀλόγουρα γύρω εἰς τὸ μέτωπόν της, —μέτωπον εὐθὺ καὶ μὲ

τελείαν ἀναλογίαν, ὅπου ἐφεγγεν ἡ φωτεινὴ διάνοια.

Ἐφοροῦσεν ἐν περικόρμιον ἀπὸ μονόχρωμον μουσελίαν, ὄλον πτυχωτὸν, βαῦμα τεχνικῆς ἰπλότητος, τὸ ὁποῖον οὐδὲ οἱ παρισιοὶ ράπτει τοῦ συρμού θὰ εὕρισκαν ἀνάξιον τῆς τέχνης των' ὁ λαϊκὸς ἀνέτελλεν ἀπὸ ἐκείνην τὴν λευκότητα, λεπτὸς καὶ εὐκαμπτος' λευκὰ γάντια ἀπὸ σουηδικὸν δέρμα, μακρότατα, ἔφθαναν ἕως ἐπάνω εἰς τὰ παραπολὺ κοντὰ μανίκια τοῦ περικόρμιου.

Ἡ φούστα, ἀπὸ λεπτὸν καὶ ἀπαλὸν μάλλινον ὕφασμα, μὲ πολλὰς πτυχὰς καὶ αὐτῆς, κατέβαιναν ἕως τὸ ἡμισὺ τῆς σουηδικῶν δέρμα καὶ γκέττες ἀπὸ τὸ ἴδιον δέρμα, ποῦ ἐκούμωσαν μὲ σειρὰς ἀπὸ χονδρὰ ἀληθινὰ μαργαριτάρια, συμπλήρωναν τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ξένης, ἡ ὁποία ἐφοροῦσεν εἰς τὴν μέσην της ζώνην λευκὴν δερματίνην, κομψωμένην ἐπίσης μὲ τρία πελώρια μαργαριτάρια.

Ἡ κομψὴ ἐκείνη νέα ἐπλησίασεν εἰς τὸ βαγόνι τοῦ αὐτοκινήτου, ἐστήριξε τὸ χερί της εἰς τὸ σιδηρελασμάτινον πλαίσιον τοῦ κρυστάλλου, καὶ τὸ κρῦσταλλον ὠλίσθησε βραδέως καὶ ἐξηφανίσθη μέσα εἰς μίαν ἀόρατον ἐντομήν τοῦ τοιχώματος.

Δὲν ἔμεινε πλέον παρὰ νὰ καταβοῦν' οἱ ταξειδιῶται δὲν ἐχρησίασθησαν πολλὰ παρακάλια διὰ νὰ τὸ κάμουν, ἐφόρτωσαν δὲ μ' εὐχαριστήρια λόγια τὴν «Τὰ κτυπήματα μὲ τὰ κοντάκια ἐπεψαν βροχηδόν...» (Σ. 318, στ. α')

νεάν. Αὐτὴ ἀπεκρίνετο εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν, μὲ φωνὴν ἀρμονικὴν κ' ἐλαφρῶς τραγουδιότην, ἡ ὁποία συνεκίνησεν ἕως τὰ βάθη τῆς καρδίας του τὸν Γιάγκον Ἀμών.

Ἡ ἀγνώστου τοῦ ἔδειξε, πῶς, μὲ μίαν ἐλαφρὰν πίεσιν, εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ δεσμοστήριόν των καὶ μὲ ἐνδιαφέρον ἠρώτησε μήπως εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. Δὲν ἐφάνη διόλου ἐκπληκτος διότι τοὺς συνήντησεν ἐρχομένους μ' ἐκεῖνο τὸ ἀσυνήθιστον μεταγωγικὸν μέσον, ὅταν δὲ ἤκουσε τὰ κατὰ τὴν φυγὴν των ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῶν Βαυαρίων, εἶπε:

— Καλὰ τὸ ἐσκέφθην ὅτι ἐταξεί-

δεύατε διὰ πρώτην φοράν μὲ τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός' διαφορετικά, θὰ ἐγνωρίζατε τὸν τρόπον πῶς βγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ὅλος ὁ κόσμος, εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, τὸ γνωρίζει αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητον, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι, πιστεύω, θὰ ἠδύναντο νὰ καυχῆσθαι ὅτι ἀνέβησαν εἰς αὐτὸ' ὅσοι εἶχαν αὐτὴν τὴν σπανίαν εὐτυχίαν γνωρίζουν ὅτι τὰ κρυστάλλινα θυροφύλλα τοῦ ἀνοίγοκλειοῦν καὶ ἀπὸ μέσα τῶσον εὐκόλα, ὅσον καὶ ἀπ' ἔξω.

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἀνέβη εἰς τὸ βαγόνι τοῦ αὐτοκινήτου, περιέστρεψε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου τῆς ἓνα μικρὸν δίσκον χαραγμένον εἰς τὸ σιδηροῦν πλαίσιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐξεῖχε διόλου, ἀλλὰ διεκρίνετο ἀπὸ ἓνα κύκλον ἀδι-

«Τὰ κτυπήματα μὲ τὰ κοντάκια ἐπεψαν βροχηδόν...» (Σ. 318, στ. α')

ρατον διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸ μυθικόν' τὸ κρῦσταλλον ἔκλεισε πάλιν. Ἡ ἀγνώστου τὸ ἤνοιξε μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ κατέβη μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν κατάπληξιν τῶν ξένων.

Τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο ἐταίριαζεν ὠραία εἰς τὸ στόμα της, τὸ συνήθως αὐστηρόν, εἰς τὰ καστανά μάτια της, τὰ παραπολὺ σοδάρα.

Ὁ κ. Ζουανί καὶ ὁ Γιάγκος τὴν ἐκύτταζαν μὲ προσοχὴν, τὴν ὁποίαν ἀντελήθη ἐκείνη' μία τριανταφυλλένια λάμπρις ἔτρεξεν ἐπάνω στὰ μάγουλά

την Κόρην των Κυμάτων, Γλυκίαν Ἀμμονδιάν, Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ, Τρικυμιώδη Θάλασσαν καὶ Παλλάδα — ὁ Διαβολάκος μετὰ τὴν Ναυκρατούσαν, Αἰλιὰ, Σαρθὸ Διαβολάκι καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ — ἡ Χρυσουργὴ μετὰ τὸν Φιδέλλη Μακεδόνα, Λευκοκυρῆτος Αἰγιαλόν, Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι καὶ Βασίλα τῶν Κυμάτων — ἡ Θύελλα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐδονυχὴ Παρελθόν, Ἀξιολόγητον, Δάκρυ Ἀνακουφίσεως καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν — ὁ Λάζαρος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐδονυχὴ Παρελθόν, Ἀξιολόγητον, Δάκρυ Ἀνακουφίσεως καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν — τὸ Διατόντο μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐδονυχὴ Παρελθόν, Ἀξιολόγητον, Δάκρυ Ἀνακουφίσεως καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν — ἡ Νεκρικὴ Ὀδὴ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν καὶ Ἑσμητὴν — ἡ Αἰλιὰ μετὰ τὸν Ἀριεὶ καὶ Περισσεράκι τῆς Ἰθάκης — ὁ Κοιδοκπέφαλος μετὰ τὴν Πατριωτικὴν Πνευροδόξουσαν — ὁ Λευκοκύματος Αἰγιαλὸς μετὰ τὸν Γονθικὸν Πύργον, Ἐδονυχὴ Ὑδραν Χάμιου καὶ Μααλομένην Φουφούλαν — ὁ Ἐργάνης μετὰ τὸ Κνωτόλεον Λάβαρον καὶ Βασιλάκι — τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὴν Νυμφαίαν τοῦ Παριού, Ἀθήνην καὶ Ἀνδοσοῦν Νεάριον — ἡ Ἑμμανουὴλ Μουσικὸς μετὰ τὴν Θύελλαν, Διατόντο καὶ Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως — τὸ Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὴν Ἑσμητὴν Ζωὴν, Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Παληοφαληρωτικὴν καὶ Αἰτωλικὴν Ἐπιμαρμένην — τὸ Ἑλληνικὸν Σίφος μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα, Αἰτωλικὴν Βασιλοῦσα καὶ Ὑασηφάνον Ἑλληνίδα — ὁ Μαῦρος τῆς Βενετίας μετὰ τὴν Μαγεμμένην Ἀγοθαλασσίου καὶ Βασίλα τῶν Κυμάτων — ἡ Ἑλληνίς μετὰ τὴν Καννασίαν Ἑλληνίδα, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Συριακὴν Σανδοῦσαν, Χιονομένην Περωσιεράν καὶ Κύκρον τοῦ Ἐδρόντα — ἡ Φιλόπαρις Ἑλληνοπόδα μετὰ τὴν Ἀκταιωρίδα, Ἀτρώμητον Δόοντα, Νικηφόρον Ὁραῖον καὶ Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι — τὸ Νυχτολοῦλοδο μετὰ τὸ Δακρυμένον Τριαντάφυλλο, Κίρκην, Θύελλαν, Χιονομένην Περωσιεράν καὶ Νεραϊδολοῦλοδο — ἡ Χαριστιμένη Κλῖος μετὰ τὸν Ἐδρονόμηττα, Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ, Ἀτρώμητον Δόοντα καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα — τὸ Μελαχροινὸ Ἑλληνοπόδο μετὰ τὸ Ταπεινὸ Γιασμί, Θύελλαν καὶ Ἀργονοπούλιαν τῶν Λευκῶν Ὁρέων — ἡ Χιονομένη Περωσιερά μετὰ τὸν Κύκρον τοῦ Ἐδρόντα, Αἰλιὰ, Βασιλάκι καὶ Σπέρτο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ναυτοπαιδὸς τῆς Νίκης (βραβεῖον ἔσται.) Διατόντο (καὶ ποτε δὲν ἀκήνηται εἰς τὸν Λάζαρον; τὰ τετράδια ἐκείνα ἐστάλησαν τὴν 21 Ἀγούστου) Ζοφραῖν Νύκτα (βραβεῖον ἔσται.) Λάτριδα τοῦ Ὁραίου (ἐπίσης) Προμηθεῖα (ἔλαβα τὰ μέτρα μου καὶ ἡ ἀνωμαλία δὲ διορθωθῆ) Ἑλληνικὴν Δόξαν (εὐχαριστῶ) Προσφιλή Ἀνάμητον (αἱ ἐντυπώσεις σου με κατεργάσθησαν· τί ὠραίαν φύσιν ποὺ ἔχετε ἐκεῖ!) Βονυόμενον Δόοντα, Κοιδοκπέφαλον, Ταῦγετον (τὸ δημοσιευθέντα Ἀποτελέσματα ἦσαν τοῦ ὄρου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, εἰς τὸν ὁποῖον συμπεριελήφθησαν μόνον οἱ ἐγγράφητες συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1906· σὺ ποῦ ἐνέγραψες διὰ τὸ 1907, θὰ περιληφθῆς εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 7ου) Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως (εἰπέ εἰς τὰ μέλη τῆς ἐκδρομῆς, ὅτι ἡ περιγραφή σου ἦτο τόσον ζωηρὰ, ὥστε μοῦ ἐφάνη εἰς τὴν ἔλαβα μένος κ' ἐγὼ) Ναυτολόγια Βονυπάτην (ὠραία μεταφρασμένα τὰ διηγήματα· νὰ καταγίνεσαι πάντοτε) Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι (ἔσται.) Ρυολέττον, Ναυκρατούσαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου

Γ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὴν γράψαι τὰς λύσεις, τὸν αἰ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φασίλλου, ὅν ἕκαστος περιεῖ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

471. Ἀεξίγριφος.

Ἀπεράσιαι νὰ κάμω
 Δωρεάν τὸ ταξιδεῖν,
 Καὶ χωρὶς μισθὸν πεντάρα
 — Μὴ μὲ πάρος γιὰ τρελοῦ,
 — Ἐνα ἔξοιον πῆρα μόνον
 Κ' ἔνα ἐπιρρηματάκι,
 Μ' ἀκρωτήρι τὰ ἐνῶν,
 Καὶ πηγαῖω στὸ καλὸ.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Πλουσίου Φουκαρά

472. Συλλαβογρίφος.

Μὲ φθόγγον κ' ἔνα γράμμα τί θὰ γίνῃ,
 Καθεὶς, ὅν μάλιστα, ἐκπληκτος θὰ μείνῃ.
 Γιατί κ' ἐγὼ θαυμάζω κ' ἀπορῶ,
 Πῶς γίνεται μὴ τρῦπα στὸ νερό!

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Πολυθελημένης Νεότητος

473. Ἀναγραμματισμός.

Ἄν ἀπείραχτον μ' ἀρίστης,
 Ἐκαὶ ἦρος μυθικός,
 Καὶ Προφήτης ἱερός,
 Ἄν με ἀναγραμματίσης.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἀστού τοῦ Σουλίου

474. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+ + + + + = Νῆσος τοῦ Ἴονιου.
 + + + + + = Χώρα τῆς Ἀσίας.
 + + + + + = Ποταμὸς εὐρώπ.
 + + + + + = Στρατιγὴ ἀρχαῖος.
 + + + + + = Ποιητῆς νεώτερος.
 + + + + + = Ἀκρωτήριο.
 + + + + + = Ρωμαῖος στρατιγ.

Τὴν Πυραμίδα ἀποτελοῦν ἐκ τῶν ἄνω κατὰ ἀστέραν: γράμμα, ἀντωνυμία ἀόριστος, ἐπίθετον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Εἰς τὴν καθέστην σχηματίζεται ῥήμα.

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

475. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

- 1.—Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
- 2.—Μουσικὸν ὄργανον.
- 3.—Ἄλμυρ.

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλόβης

476—478. Συμπλήρωσις φράσεων.

- 1.—Τὰς —τύχης—ἐπίστασο—φέρειν.
- 2.—Γέλως—πολὸς—μηδέ—
- 3.—Ῥῶν—ἀγαθῶ—κακῶν—ἐκ—ἐσθλόν.

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Ἀργῆς

479. Ἐξαπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρῶθειον, τὰ δεύτερα λιμένα τῆς Ἐρωθῆς, τὰ τρίτα ἐπιρρημα, τὰ τέταρτα πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης, τὰ πέμπτα πῶλιν ἀναφρομένην εἰς τὸ Ἐβγγέλιον, καὶ τὰ ἕκτα ἐπιρρημα:

- 1, Δωμάτιον ἠθοποιού· 2, Πολύτιμος λίθος· 3, Ἀρχαῖος ἦρος· 4, Καρπὸς τοῦ τροπικοῦ.

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Ἀντιθέσεως

480. Ἑλληνοσύμφωνον.

ευσεια-ησευ-η-ευσεια
 Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἀδωνόμου

481. Γρίφος Παραστατικός.

Φωνῆν—Ἀντωνυμία ἀόριστος—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Φωνῆν—Χρονικὴ διάφρασις.

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Μουσεδονίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γλυκοκουτάλα, Ίουλιὰ, ἐρχόμενοι τινα χθῆτε ἵνα μὴ μεταδώσῃτε τὴν αὐτοῦ φέρον. «Ἄμὲ σῆρι;» Λέγε, Γλυκοκουτάλα.—*Αἰγυπτιὰ Βασιλοῦσας.* (Ζ'—219)

Ἀποδεχόμενος ἐγκαρδίως τὸ μπουκέτο τῶν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ μου εὐλακρινῶν εὐχῶν τῶν Δικηγόρων Νεολίας καὶ Συνδρομητῶν, ἀπευθύνω ἀδελφαὶ κυρίας εὐχαριστίας. Ἐπίσης εὐχαριστῶ μεγάλας, δι' εὐχὰς του, ὀλόκληρον τὸ Κράτος τῆς Φαιδρότητος καὶ συγγαίρων ὀλοφύχως Δικηγόρων τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, ἐπὶ θραυθευτικῇ βραβεύσει.—*Ἀκτρὸς τοῦ Ἀπίρου.*

Φιλόπατρις Ἑλληνοπόδα, τί γίνεσαι; πῶς τὰ περιβάς εἰς τὰς Ἀθήνας; φιλοσοφίαν τὴν Λούλα.—*Ἑλενίσσα.* (Ζ'—221)

Φιλόπατρις...—Ἐπικουροῦσαν.—Σαρδανάπαλο, —καὶ Ταχύν.—*Ἑλενίσσα καὶ Λίβεροπὸλ.* (Ζ'—222)

Τῷ συμπαθεστάτῳ φίλῳ μας Γεωργίῳ Σίτη ἀναχωροῦντι καὶ πάλιν εἰς Σμύρνην, εὐχόμεθα ὀλοφύχως καλὸ ταξίδι καὶ ἐπιτυχῆ ἀποφοίτησιν.
Σάνθη, I. B. A. P. (Ζ'—223)

Ἐἰδοποῦν Κυρίαν Σαργαλλόστραν, Γλυκίαν Ἀμμονδιάν, Παληοφαληρωτικὴν, ὅτι ἀνεκάλυφα ὀνόματά των.
Καραμάζα. (Ζ'—224)

Ἐρημίτα, ἐλησμόνησες ὅτι ἔχεις ψευδάνυμιον.—*Διαβολάκος, Νεκρικὴ Ὀδὴ, Ρυολέττος, Θύελλα, Κοιδοκπέφαλον, Λάζαρος.*

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΑΥΚΕΙΩΝ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΣΙΣ (Μετ' οἰκοτροφείου).

Περιλαμβάνον τρεῖς προπαιδευτικὰς καὶ τέσσαρας εἰδικὰς τάξεις εἰς δύο τμήματα: τὸ ἐμπορικὸν καὶ τὸ πραγματικὸν, μετ' εὐρείας διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς.

Τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ 20 καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, ὅν 8 διδάκτορας.

Ἡ ἐπιτελεῖς τοῦ Αὐκείου ἀποστέλλεται τῷ αἰτούντι ὡς καὶ τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα καὶ ὁ κανονισμός.

Περιεχόμενα τῆς Ἐπιτελεῖδος.

- 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λόγος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννίτικου Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικά ἐν τῇ μέσῳ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνῶ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐπιστήμη ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Γ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Ὁρησκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὁρραβίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁφείλια καὶ διαφύσεις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Héroguer.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμναστική.—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἰχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἰχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινιά.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὰ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννίτικου Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μαθήματα ὑπὸ Ι. Γιαννίτικου.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικάς γραπτάς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τῶν σχολ. ἔτους 1906—1907.